

Sygn. akt II CSK 577/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa [...] "E." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko Gminie W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania na s. 3 trzech rozbudowanych pytań o wykładnię wskazanych przepisów, którego nie można utożsamiać z istotnym zagadnieniem prawnym.

Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionego wniosku nie opatruje jakimkolwiek uzasadnieniem prawnym, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurydycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 417¹ § 3 k.c. ani też – poza gołosłownym stwierdzeniem – nie wyjaśniła, na czym nadal polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie co do wykładni powyższego przepisu, w sytuacji wykształconego już w tym zakresie jednolitego stanowiska judykatury (postanowienie SN z dnia

28 października 2011 r., I CZ 62/11, nie publ.; wyroki SN: z dnia 2 lutego 2011 r., II CSK 398/10, OSNC 2011/11/125; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 534/06, nie publ.).

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, wobec zwrócenia, na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., stronie pozwanej jej odpowiedzi na skargę kasacyjną, zawierającą ten wniosek (k. 807).

[aw]

es